

afectează interesele destinatarului printr-o modificare în situația sa juridică. Aceasta este situația în cazul ordinului de furnizare a informațiilor deoarece nerespectarea acestuia atrage după sine sancțiuni. Acestea constau, pe de o parte, în faptul că statului membru i se interzice să invoce caracterul incomplet al situației de fapt, iar Comisiei i se permite să decidă în funcție de situația dosarului. Pe de altă parte, aceasta implică diminuarea nivelului probei, de la care Comisia poate prezuma că împrejurările pe care le invocă sunt dovedite. Aceasta reprezintă o favorizare a situației procedurale a Comisiei și, prin urmare, implică o înrăutățire a poziției statului respectiv în cadrul procedurii principale de examinare. Prin ordinul de furnizare a informațiilor, recurenta a fost pusă în situația de a alege între două situații: fie să își încalce obligațiile, caz în care i se interzice însă să invoce caracterul incomplet al situației de fapt și se produce o diminuare a nivelului probei impus Comisiei, fie, pentru protejarea dreptului său la apărare, este constrânsă, în fapt, să furnizeze informațiile considerate disproporționate. În această privință, pe lângă prejudiciul juridic suferit, intervine permanent un efort extraordinar de timp și financiar, care nu este compensat. Ordinul de furnizare a informațiilor poate atrage, dincolo de cazul din speță, efecte juridice pentru statul membru respectiv, prin faptul că nerespectarea acestuia poate determina o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor potrivit articolului 258 TFUE și, în cazul extrem, o procedură de aplicare a unor penalități cu titlu cominatoriu potrivit articolului 260 TFUE.

În al patrulea rând, ordonanța Tribunalului încalcă principiul statului de drept și al protecției jurisdicționale efective, considerând că singura modalitate de a se proteja împotriva unui ordin excesiv de furnizare a informațiilor constă în nerespectarea acestuia. Un astfel de mod de a proceda nu este acceptabil și încalcă principiile menționate mai sus. Protecția jurisdicțională față de ordinele nelegale de furnizare a informațiilor nu poate depinde de faptul dacă statul membru încalcă acest ordin. Posibilitatea atacării ordinului de furnizare a informațiilor constituie singurul mijloc de a nu supune obligația de loialitate a statului membru unei puteri de apreciere nelimitate a Comisiei și permite de asemenea Comisiei să respecte la rândul său obligația de colaborare loială cu statele membre.

În sfârșit, Tribunalul a apreciat greșit din punct de vedere juridic competența în cauzele din domeniul ajutoarelor de stat, hotărând că protecția față de ordinele excesive de furnizare a informațiilor trebuie să constea în refuzul statelor membre de a furniza informațiile considerate în opinia lor ca nefiind necesare pentru cercetarea faptelor. Aceasta implică un transfer al obligației de cercetare a faptelor și al obligației de stabilire a obiectului procedurii către statele membre, transfer care contravine repartizării competențelor în dreptul ajutoarelor de stat. Acest transfer de competență indicat de Tribunal încalcă structura competenței prevăzută la articolele 107 TFUE și 108 TFUE, impune statelor membre riscul unei erori de apreciere și eliberează Comisia, în măsura indicată, de obligația unei cercetări diligente a faptelor în procedura administrativă.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Unabhängigen Verwaltungssenats des Landes Vorarlberg (Austria) la 1 octombrie 2010 — projektart Errichtungsgesellschaft mbH, Eva Maria Pepic și Herbert Hilbe/Grundverkehrs-Landeskommission Vorarlberg

(Cauza C-476/10)

(2010/C 328/38)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Vorarlberg

Părțile din acțiunea principală

Reclamanți: projektart Errichtungsgesellschaft mbH, Eva Maria Pepic și Herbert Hilbe

Pârâtă: Grundverkehrs-Landeskommission Vorarlberg

Întrebările preliminare

1. Dispoziția articolului 6 alineatul (4) din Directiva 88/361/CEE din 24 iunie 1988 pentru punerea în aplicare a articolului 67 din tratat (¹), conform căreia legislația internă existentă care reglementează dobândirea reședințelor secundare poate fi menținută, este aplicabilă în continuare în ceea ce privește dobândirea reședințelor secundare situate într-un stat membru al UE de către un cetățean al Principatului Liechtenstein care face parte din SEE?
2. O reglementare internă care, invocând articolul 6 alineatul (4) din Directiva 88/361/CEE a Consiliului din 24 iunie 1988, interzice unui cetățean al Principatului Liechtenstein să dobândească o reședință secundară situată într-un stat membru al UE, este contrară dispozițiilor Acordului privind SEE referitoare la libera circulație a capitalurilor, astfel încât o autoritate națională este obligată să nu aplice o astfel de reglementare internă?

(¹) JO L 178, p. 5, Ediție specială, 10/vol. 1, p. 10.

Recurs introdus la 27 septembrie 2010 de Comisia Europeană împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera întâi) pronunțate la 7 iulie 2010 în cauza T-111/07, Agrofert Holding a.s./Comisia Europeană

(Cauza C-477/10 P)

(2010/C 328/39)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Comisia Europeană (reprezentanți: B. Smulders, P. Costa de Oliveira, V. Bottka, agenți)